Ч. 44 Пятниця 25 лютого (9 марта) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — З німецкого парляменту).

Вчерашне засідане палати послів розпочало ся аж перед 1-ою годиною в полудне. Зараз в початку приступлено до вибору І-го віцепрезидента палати і вибрано 163 голосами посла Прадого. Противний кандидат, ческий посол др. Жачек одержав 92 голоси. Правительство предложило парляментови додатковий кредит до фонду інвестицийного і закон о підпираню австрийского промислу. З черги промавляв німецкий посол др. Кайзер і мотивував нагляче внесене, обжаловуюче бувший кабінет дра Віттека в причини надуживаня §. 14 і заперечив, немов би то було внесене обструкцийне, бо сторонництво бесідника занехало обструкциї від часу знесеня язикових розпоряджень, однако мусить виступити против нарушеня конституциї. Социяліст пос. Ріґер підпирає внесене і сильно нападає на антисемітів. Слідуючий бесідник, Чех, пос. Страньский заявляє, що его сторонництво не буде голосувати ні за, ні против внесеня, бо з одної сторони не може боронити міністерства, що причинило ся до знесеня язикових розпоряджень, а з другої не може добачити нарушеня конституциї в розпорядженю, о котрім тепер бесіда. На тім замкнено дискусию і приступлено до голосованя. Чехи вийшли з салі. Остаточно відкинено внесене Кайзера 94 голосами против 60. З черги приступлено до нарад над рефератом податкової комісиї о ухваленім вже в палаті панів законі, дотикаючім зміни постанов закона о рентовім податку. Справоздавець пос. Штайнвендер доказує, що податкова комісия була би вже перше заявила ся за розширенем увільнень від того податку також для відсоток від листів заставних кас ощадности, колиб правительство не було тому спротивило ся. Однако позаяк палата панів то розширене ухвалила, то податкова комісия не бачить причини виступати против ухвали Палати панів, коли правительство показує тепер більшу прихильність для тої справи. — На се заявив міністер скарбу, що правительство годить ся на увільнене від рентового податку листів заставних краєвих інституций кредитових і кас ощадности. Відтак принято сей закон в другім і третім читаню. На тім замкнено засідане. Слідуюче відбуде ся в пятницю. Пос. Окуневский предложив два внесеня: одно, аби раду шкільну поділити на секцию польску і руску а друге в справі знесеня патронату.

В соймі прускім, при дебаті над етатом міністерства просьвіти, вивязала ся знов т. зв. польска дискусия. Іменно польский посол Мізерский жалував ся на упослідженє польского язика в школах. На то відповів міністер просьвіти Штудт, що знає о конституцийнім становищи Поляків, але польска праса пише просто нечувано. В тім лежить система. Правительство мусить бути бачним на кождім кроці, німецкому язикови в школах робить ся перепони, польскі діти карає ся дома, коли лиш вирве ся їм одно слово німецке, а приходить також до релігійних спорів, в евангелицких околицях наука німецкого язика робить дуже добрі поступи, в католицких противно. Правительство має обовязок хоронити католиків Німців перед польщенем. Стоїмо перед великою небезпечностию, бо аґітация об'являє ся також з заграниці — пригадую лиш швайцарский університет у Фрайбурзі. Вкінци міністер обіцяв, що розслідить подані пос. Мізерским случаї надужитя із сторони пруских властий.

Новинки.

Львів дня 8-го марта 1900.

— **Про візитацию канонічну в Бучачи** пишуть: Дня 5 марта відбуло ся в Бучачи візитацийне торжество, якого тутешні міщани не бачили від 20 літ. Було се з нагоди приїзду Пр. Еп. Шептицкого, котрий прибув в неділю дня 4-го марта о 10-ій годині в ночи в Чорткова, де рівнож довершив візитациі тамошної парохії. Помимо пізної пори і морозу зібрало ся на двірци велике множество народа з представителями властий і численного духовеньства обох обрядів. По коротнім повитаню заїхав Преосв. до пароха руского о. Теляковского. В понеділок 5-го марта велике множество народа вже о 5 годині рано облягало церков парохіяльну, в котрій о годині 7-ій рано мало зачати ся богослужене. О $6\frac{1}{2}$ рано коло врегарної брами триюмфальної, украшеної зеленю і синьо-жовтими фанами зібрала ся руска шкільна

---

13)

ДОЧКА ПОСЛА.

(З французского — Юрия Онета).

(Дальше).

XI.

Генрик по розмові вітця з Курсієром попав у велику розпуку. Три дни в черги ходив на улицю Спонтіні, глядаючи нагоди стрітити Жільберту, але дармо. В мешканю п. Курсіє не сьмів показати ся. Цілими годинами сидів в своїй комнаті, маючи надію, що може побачить любку в огороді, буде міг поговорити з нею кілька слів і довідати ся, що стало ся. Але Жільберта не показувала ся. Однако мусіла чути єго горячкові кроки. Може була хора? А може отець замикав еї? Бідний хлопець губив ся в здогадах. Мав ще надію стрітити Розалію на сходах, але не хотів ждати на неї, щоби не зійти ся случайно з вітцем Жільберти. Вкінци рішив ся написати. Але лист відослано ему нерозпечатаний. Генрик в розпуці замкнув ся у себе дома і проводив цілі дні в своїй комнаті, лежачи на канапі, змінений, виблідлий, марний, чим сильно непокоїв родичів.

Пан Трезоріє був також дуже засумований. Поява Жільберти і еї рішучі слова зробили на нім велике вражене. Умів оцінити то горде і благородне поведене молодої дівчини і говорив о ній вечером своїй жінці:

— Лише три рази в житю був я так до глубини потрясений: в дни, коли мене представлено ґр. Шамбор, в дни, коли приїхав до Венециї на площу сьв. Марка і коли побачив перші мундури французкої армії, як відбирала Париж комунїстам. Та мала, моя люба, то також „хтось“. Буде мені справді дуже прикро, як не стане моєю невісткою. Мені здаєть ся, що она принесе честь нашій родині.

Пані Трезоріє, подавши синови ту вість, була здивована, коли побачила, що Генрик не тішить ся так, як она надіяла ся. В еї очах осуд барона в тій справі був рішаючий. Супротив того Генрик не повинен був вже нічого боятися, але він, пригноблений, відповів їй:

— Мовчане Жільберти єсть для мене тепер вже на більше непокоячою ознакою. Або она хора, або вирекла ся борби з вітцем. Як в однім, так і в другім случаю я паду жертвою. Щож мені може помогти дозвіл вітця, коли не можемо змінити положеня річий. Він так мене любить, що я уважав лиш питанем часу, коли він згодить ся на нашу просьбу. Але як Курсіє покаже ся неумолимим і Жільберта не буде бороти ся, то що зі мною станесь?

— Хочеш, аби я пішла на улицю Спонтіні? — спитала баронова.

Генрик зірвав ся і обіймив матір зі сльозами в очах та заедно повтаряв:

— Які ви добрі мамо, як я вам маю дякувати? Але не можу позволити на то, аби ви виставляли ся на обиди того простака.... Я вдячний вам з цілого серця.... Обіцяйте мені, що не зробите того.... Я був би ще більше нещасливий, колиб знав, що той драб Курсіє приймив вас не чемно.

Баронова не пішла, лише післала свою служницю з листом до панни Курсіє, та веліла принести собі відповідь, а особливо о всім розвідати ся.

Вкінци, коло шестої години вечером того самого дня, пані Трезоріє вбігла урадована до сина.

— Маю вісти для тебе.

Генрик прикляк коло неї і слухав:

— Насамперед Жільберта здорова.

— Слава Богу!

— Але дуже нещаслива.

— Хто бачив ся з нею?

— Климентина, моя служниця. Була там перед годиною.

— Добра дівчина.

— Будь спокійний, я еї добре винагородила. А впрочім она дуже тішила ся, коли побачила, що є така вдоволена.

— То той мучитель затроює їй житє?

— Не говорять з собою.... І здаєть ся, що та нещаслива дитина хоче іти до монастиря.

— Тоді я вже еї не побачу більше.

— Противно, побачиш еї завтра. Буде ждати на тебе коло другої години при ліску коло улиці Мюет. Прийде там з Розалією.

— Ах мамо; яке щастє! Говорити з нею, дізнати ся що гадає, що наміряє почати з собою... Я уратований!

— Але я, поганий хлопче; що ти з мене зробив, як я тут виглядаю, устроюю мому синови сходини з молодою дівчиною.

молодіж, вся інтелігенция міста з старостою на чолі. Духовеньство обох обрядів удало ся процесионально до мешканя Архиерея. Звуки дзвонів у всіх 4 церквах дали знаги, що торжество почало ся. З величавою процесиею Архиерей убраний в мантию і митру задержав ся коло брами триюмфальної. Тут промовив п. Телішевский іменем руского міщаньства, висказуючи, які надії покладають Русини на свого Архиерея. По подяці і промові Епископа, рушив похід до церкви. Тут відслужив Преосьв. читану Літургію при прогарнім сьпіві руских гімназиястів. По сьніданю у пароха удав ся Архиерей до гімназиї. При вході витав его директор Зих з тілом учительским, висказуючи радість з прибутя так дорогого гостя і просив о благословенє до дальшого труду для учителів і для учеників. Тимчасом молодіж обох обрядів зібрала ся під проводом катихитів в салі гимназиальній. Два ученики, Русин і Поляк промовляли, висказуючи вдячність за вітцівску печаливість о них. Архиерей у відповіди заохочував до ревної праці для хвали Божої і для добра свого народу. Відтак ученики латиньского обряда розійшли ся до своїх кляс. Оставших учеників-Русинів перепитував Архиерей з науки релігії через годину, висказуючи о. катихитови Добряньскому як і ученикам повне задоволенє і признанє. О годині 10½ почала ся в парохіяльній церкви торжественна служба Божа (о. Теляковский з дияконами Дрогомірецким і Пісецким). Відтак слідувала цілогодинна проповідь Преосьв. Архиерея о духовім воскресеню дорогою сь. посту. Підчас Служби сьпівав знов хор гімназиальний, оснований і вишколений належито неутомимим катехитом о. Добряньским. Архиерей, з властивою ему популярностию, промавляв з величавого престола, який особно для свого Архиерея урядило парохіяльне міщаньство. Старшина братства церковного, в старинних цінних поясах, пригадувала славну колись минувшину бучацкого міщаньства. Одушевлений нарід сердечною і піднеслою наукою голосно і часто притакував переконуючим словам Архиерея. По науці відпровадила поновно процесия до мешканя, де приймав Архиерей представителів властий, духовеньство і міщаньство. По обіді у пароха ревізитував Архиерей прибувших на его повитанє. Опісля удав ся до шкіл виділовий, мужеской і женьской, на науку релігії, де щедро обдарував дітий образками за добрі відповіди. По візитациї шкіл удав ся Преосьвященний на молебень до сьв. Покровскої церкви (з славним образом Пресьв. Діви). Тут знов Архиерей мав науку. Закінчило ся богослуженє суплікациєю. Візитацию парохії бучацкої відбував Преосьв. в супроводі о. др. Гробельского, крилошанина станіславівского. О годині 10 в ночи в понеділок відїхав Архиерей з Бучача, прощаний на двірци торжественно представителями властий, духовеньством місцевим і кондеканальним, рускою інтелігенциєю і молодіжию шкільною. Жена тамошнього старости вручила Преосьв. китицю з живих цьвітів, і при грімких звуках „Многая літа“ рушив поїзд з достойним гостем. Епископ Шептицкий поїхав на Хирів на похорон епископа Солецкого до Перемишля, звідки вернув того самого дня, щоби проводити реколекциї духовеньства в Станиславові.

— **З Коломиї** пишуть: На дохід „Народного Дому“ і „Шкільної Помочи“ в Коломиї відбуде ся — заходом українсько-руских товариств: Коломийский Боян, Народний Дім, Літературно-драматичне общество, Руский жіночий кружок, Філія Просьвіти, Читальня Просьвіти, Шкільна Поміч і Родина в Коломиї — в сали Каси ощадности, в понеділок 12-ого марта с. р. вокально-музичний вечер в XXXIX роковини смерти Тараса Шевченка. Програма: 1) Вступне слово, виголосить П. М. 2) Лисенко: Весняянки, міш. хор, виконає Коломийский Боян. 3) І. Франко: Наймит, деклямация, виголосить пані І. Б. 4) Zientarski: op. 41. Grande Fantasie de Concert, виконає пані М. К. 5) *** Великодна гагівка, муж. хор, виконає Коломийский Боян. 6) *** 7) Шевченко: Кавказ, деклямация, виголосить Л. П. 8) Абт: Добраніч, подвійний мужеский квартет. 9) Шевченко Лисенко: За сонцем хмаронька пливе, міш. хор в супров. форт., виконає Коломийский Боян 10) а) Charle Dankla: op. 59. „Резиґнация“, б) Beriot: op. I. Air varie, скрипкове сольо в супров. форт., виконає Е. Ф. і Р. П. 11) Кониський Лисенко: „На прю“, муж. хор, виконає Коломийский Боян. — Ціни місць: крісло в 8 перших рядах 2 К, в 4 других рядах 1 К. 60 с., в 4 третих рядах 1 К. 20 с., партер 80 с. (для учеників і селян 50 с.), ґалерия 50 с. (для селян 20 с). Білети продають ся три дні перед концертом в Народній Торговли, а в день концерту від 6 години вечером при касі. Початок точно о 8 годині. По концерті комерс в реставрациї Гіршгорна.

— **Нова читальня „Просьвіти“** отворена в Конюхові, повіта стрийского. Загальні збори сеї читальні відбули ся дня 27 н. ст. лютого сего року. З рамени стрийскої філії „Просьвіти“ були присутні на тих зборах о. Бобикевич і пп. Говікович і Нижанковский. Членів вписало ся 54.

— **Огні.** З Теребовельщини пишуть: В Кобиловолоках вибух дня 5-го с. м. страшний огонь і при сильнім вітрі обійняв в недовгім часі шість хат з будинками а двом господарям лиш будинки, а все то з нагромадженим збіжем; приміром у одного було в стодолі ще 35 кіп збіжа немолоченого. Ніхто не був обезпечений. Шкода величезна.

— **Сумна пригода** лучила ся передвчера на зелізничій стациї в Кракові. При особовім поїзді, що прибув з Відня, треба було відлучити льокомотиву від решти вагонів. Машиніст Фіяла, поручив се зробити свому помічникови, Филипови Шимчикевичеви. Сей зайшов між вагон і льокомотиву, відчепив гак і ланци і вже виходив, коли на даний за скоро знак зелізничої обслуги, надїхала з противної сторони льокомотива і трунула вози наперед. В сій хвили находив ся Шимчикевич між двома пуфрами, що здусили ему грудну клітку в страшний спосіб, так, що він погиб на місци. Прикликаний лікар ствердив вже лиш смерть, а судова комісия зарядила відтак строге слідство.

— **Про велику страту** доносять з француского міста Епернєй. В величезних пивницях на просторі 500 квадр. метрів, завалила ся підлога. В глубинах землі пропало півтора міліона фляшок і 500 бочок шампаньского вина. — Вартість того запропащеного напитку цінять що найменше на 5 міліонів франків. Причиною тої пригоди була та обставина, що недалеко находили ся ломи вапняного каменя.

— **„Дурний Август“**, звістна в цілім сьвіті типова фіґура з цирків, правдивий „Дурний Ав-

---

— То всьо наробив той проклятий Курсієв.

Обоє розсьміяли ся весело, она щаслива з радости улюбленої дитини, він оживлений надією, що побачить милу.

На другий день о другій годині з полудня Генрик проходжуючи ся парком, побачив як надійшла Жільберта з Розалією. Підбіг до неї з простягненими руками. Подала ему дрожачу руку. Вложив єї під свое рамя і стали поволи проходжувати ся пустими, самотними доріжками; Розалія лишила ся сама на лавці. Перший раз в житю були такі самі, віддані одно другому, маючи за сьвідка любови лиш Бога і небо. Розлука видала ся їм ще тяжшою і мимо щастя не могли забути, що може бачать ся вже послідний раз. Генрик хотів конче дізнати ся з уст молодої дівчини, яка доля їх жде.

— Отже Жільберто — почав — чи для нас нема ратунку, чи мусимо виречи ся щастя нашого?

— Знаю, що терпиш, мій дорогий, але погадай, о скілько тяжше терпіти мені мій смуток. Ти маєш родичів, що тебе люблять і потїшають. Мій отець відвернув ся від мене і він єсть причиною моїх мук, так що я подвійно терплю.

Генрик поглянув з розпукою на дівчину:

— І то всьо задля мене. Заки ти мене пізнала, була щаслива і спокійна. Від часу як я показав ся, настала така велика зміна і то іменно доводить мене до розпуки.

— Не жалуй нічого — відповіла Жільберта. — Навіть за ціну мого спокою і щастя радо окупилаби пізнанє тебе.

— То любиш мене, Жільберто?

— Так, Генрику, як ти мене.

Гляділи на себе якусь хвильку в одушевленю. Але Генрик пригадав собі, що таке велике щастє має бути знищене і его радість замінила ся в розпуку.

— Щож може нас розлучити? — крикнув.

— Нічого крім нашої волі — відповіла спокійно.

— Чи ти гадаєш мене покинути, Жільберто?

— Так велить мені мій обовязок.

— І кажеш, що мене любиш?

— Так, мушу тебе лишити, щоби стати достойною тебе.

— Алеж то божевільність! Позваляєш вітцеви знущати ся над собою. Доти, доки будемо далеко одно від другого, буде мати необмежену власть над тобою. Як получимо ся, тоді мусить нам сам уступити.

— Хочеш, аби я покинула вітцівский дім?

— Так — скрикнув Генрик — хочу, аби ти завірила мені; віддала ся мені на ціле житє. Зрозумій мене, хиба не сумніваєш ся о безмежній чести, яку маю для тебе.... Ніяка сестра не була більше люблена від тебе. Будеш мене бачити або ні, як схочеш. Будеш мешкати з Розалією і не побачиш мене, як сама не прикличеш. Чи не досить тобі того? А може схочеш мешкати у моєї матери? Она поїде з тобою, де схочеш. Виїдете на полудне... Мене не побачите... Але найважнійше буде то, що не будеш під властию вітця.... То одинокий ратунок для нас, моя дорога. Иншого виходу нема. Чи розумієш?

— Розумію — відповіла Жільберта — але не вільно мені робити того, чого від мене жадаєш, не тому, аби я тобі не довіряла, впрочім я надто певна себе, як щоби мала бояти ся небезпечности. Але не годить ся твоєї матери втягати до справи, котра — судячи по вдачи мого вітця — могла би скінчити ся судовим скандалом. Дав мені волю, але має право гадати, що я надуживаю єї і відобрати єї назад. Іду від него, бо майже прогнав мене з дому, але не піду за тобою, лише до монастиря. Там ніхто не буде міг підозрівати мого поведеня. Не буду похожа на дівчину, що дала ся викрасти для сьвітлого супружа — але на дитину, що глядає спокою і сьвітла і руководить ся лише совістю. І там ніхто мене не досягне. А як колись мій отець уступить і не буде таким строгим, тоді буду могла подати тобі долоню і ні одна тінь не упаде на нашу любов. Ось чого хочу, щоби ми ніколи не мали до себе жалю і чи получені чи розлучені все мали для себе тілько почести що й любови.

— Ох, я знаю, що тут конець моїм надіям — шепнув Генрик — і що ти висказала для нас обоїх остаточний засуд, але всьо що ти сказала, таке благородне і честне, що нема в тім ні однісенького слова, яке я міг би заперечити. Отже треба тебе втратити Жільберто, тепер саме, коли належиш до мене, коли то можливе, тисяч раз більше, пізнавши твій розум і твою відвагу. А я не маю єї тілько, я глупий, підлий і умію лиш плакати над моїм втраченим раєм.

Задержав ся, не сьміючи поглянути на Жільберту, а горячі сльози спливали по его лици. Онаж дивила ся на него блїда, мовчалива, боячи ся вимовити хоч би одно слово, аби також в голос не розплакати ся.

Вкінци взяла его за руку, стиснула єї сильно і перша відважила ся промовити:

— Генрику, рвеш моє серце.... Чи то я маю додавати тобі відваги, я, котрій тілько сил треба, аби виповнити таку тяжку задачу.

Він зараз успокоїв ся.

— Правда, моя дорога, вибач, я не варт тебе.... З нас двоїх я менше нещасливий, а однако показую ся таким слабим. Ах, якіж радости має будучність заховати для нас, аби нам винагородити то, що нині терпимо.

— Будемо колись згадувати наші сльози і наше щастє видасть ся нам тоді сто раз дорожшим.

— То маєш ще надію?

— Так, бо жертвую Богу мою віру і відкликую ся до его милосердия.

Ішли кілька хвиль мовчки, прибиті тягаром гадок. Вкінци Генрик спитав:

— До якого монастиря підеш?

— Ще не знаю. Я не хотіла би в самім Парижи, а однако — так щоби бути як найблизше вітця.

Прийшли до лавки, на котрій сиділа Розалія з роботою в руках.

густ“, — его родове імя Том Беллінґ — помер в Берлині в 58-ім році житя. Був то клявн, котрий потребував лиш показати ся в цирку, а вже вся публика мало не пукала зі сьміху дивлячи ся на его дурне лице. Белінґ походив з американьскої родини, а его батько був властителем цирку. Белінґ був первістно вольтіжером в цирку Ренца, аж ось яким способом зробив ся з него „Дурний Август“. Старий Ренц за щось посварив був Белінґа і казав ему іти до ґардероби та й сам за хвилю пішов за ним. Приходить і дивить ся, а Белінґ зробив таке глупо-загаїване лице, що Ренц аж за боки брав ся від сьміху, дивлячись на него. — Ідиж зараз з тим лицем перед публику! — сказав Ренц до Белінґа. — Ледви що Белінґ показав ся, як вже й цілий цирк став заходити ся від сьміху. З тої пори Белінґ перестав бути вольтіжером і став комічним клявном назвавши себе „Дурним Августом“. Другі клявни з инших цирків старали ся наслідувати „Дурного Августа“, але ніхто ему не дорівнав. Послідними часами перебував він в цирку Моріца в Одесі, де занедужав. Родина забрала его зараз до Берлина, де він помер дня 5 с. м.

— В Марківцях, стация зелїзнича і почта в місци есть на продаж стара церков. Близша відомість в уряді парохіяльнім.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“** прибуло в місяци січни і лютім с р. 7.209 важних поліс на суму 9,338.041 корон обезпеченої вартости з премією 71.466 корон 9 сот; попереднього року в тих двох місяцях було 5 973 важних поліс на 8,023 634 корон вартости з премією 60.690 корон 56 сот.

Шкід в січни і лютім с. р. було 40 случаїв, з котрих 33 виплачено, 2 шкоди находять ся в ліквідациї а 5 відшкодовань в сумі 1694 кор. 42 сот. з причин правних на разі здержано.

Сума всїх шкід разом з коштами ліквідациї виносить brutto 13.556 корон 31 сот. а по потрученю части реасекурованої остае на власний рахунок 7.097 кор. 45 сот.

Фонд резервовий з днем 28 лютого 1900 р. виносить 249.801 кор. 6 сот.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць січень і лютий 1900.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		67.920·39
2. Фонд резервовий		5.377·04
3. Специяльна резерва		453·32
4. До Тов. взаїм. обезп. „Дністер“		4.000·00
5. Вкладки:		
а) Стан на початку року 1900	680.129·88	
б) вложено в січни і лютім	41.820·47	
разом	721.950·35	
в) винято в січни і лютім	32.290·65	
позістае з кінцем лютого		689.659 70
6. Сальдо прц. (побраних)		14.071 84
7. Нерозділений еще зиск з р. 1899		5988 16
8. Непідпята дивіденда		1.458 56
9. Кошти спору		91 60
10. З рахунку ріжних осіб		58 60
11. На рах. Щадниці почтової		253 57
Сума		789.332 78

II. Стан чинний:

		Кор. сот
1. Позички уділені:		
а) стан на початку року 1900	651.557·63	
б) уділено в січни і лютім	47.015·—	
разом	698.572·63	
в) сплачено в січни і лютім	17.670 12	
Стан з кінцем		680.952 51
2. Готівка в касі з д. 28/2 1900		458 73
3. Цінні папери фонду резервового		5.163 68
4. Цінні папери инші (фонду загального)		86.400 —
5. В инших товариствах і банках		13.556 74
6. Сальдо коштів адміністрациї		2 801 12
Сума		789.332 78

Членів прибуло 69 (з 81 уділами), убуло 17, оставало з кінцем лютого 1900, 1.779 членів з 1.844 декларованими уділами в сумі 92.200 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — процент від позичок уділюваних з провізиею на кошти адміністрациї 6½ проц.

Курс львівский.

Дня 7-ого марта 1899.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	174·—	177·—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	140·50	142·50
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	80·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	95·—	100·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	92·50	93 20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99 80	100·50
4% листи застав. Банку краєв.	96·—	96·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	94·50	95·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	94·50	95.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·50	94·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·75	97 45
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·—	96·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·30	95·—
„ м. Львова 4% по 200 кор.	92·50	93·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	58·60	60·60
Міста Станиславова	127·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	42·70	43·70
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	20·25	23·25
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	22·—	25·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	64·—	66·—
Базиліка (Курс віденьский)	13·35	14·25
Joszif (Курс віденьский)	7·—	8·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·55
Рубель паперовий	2·53	2·57
100 марок німецких	117·80	118·40
Доляр америк.	4·80	5·00

— Жільберто — обернула ся до неї — вже час, моя дитино вертати до дому.

Молода дївчина, побачивши, що Генрик поблід, випросила у старої няньки ще кілька хвиль і взявши милого попід рамя війшла з ним до самотної доріжки. Не говорили вже нїчого до себе, лиш утопили в собі ясніючі погляди і сильнїйше притулились до себе. Коли дійшли до кінця стежки, задержали ся хвильку. Сонце вже поволи заходило і осьвічувало лїси золотим проміне́м. Глубока тишина залягла довкола.

— Треба попращати ся — шепнула Жільберта перша.

Перший раз обіймив еї і притиснув до своеї груди, вдивлюючись в неї, немов би хотів на все задержати в памяти черти еї лиця. Відтак поцілував еї в чоло першим, невинним поцілуєм любови.

— На віки, Жільберто.

— На віки.

Знов взяли ся під руки і певним кроком підійшли до старої няньки, подали собі ще раз руки і з усьміхом на устах розстали ся.

Два дни опісля одержав Генрик картку, писану неправною рукою няньки, такого змісту: „Пане Генрику, веліли менї донести вам, що панна Жільберта есть в монастири „Сестер Милосердія“ в Нейлї. Наш пан не опирав ся виїздови, але дуже невдоволений. Кланяюсь вам. Розалія“.

XII.

Як справедливо сказала Розалія, „пан був дуже невдоволений“. До послїдної хвилї не вірив, аби дочка перевела свій намір. Говорив собі, що то пусті погрози, що як побачить, що отець неумолимий, подасть ся і лишить ся. То лиш примха молодої дївчини. Але коли Жільберта появила ся у него в кабінетї і сказала ему спокійно і рішучо, що нинї вечером їде до монастиря „Сестер милосердія“, діймила его та вість до глубини.

— І що будеш робити серед тих старих жебрачок? Молити ся, постити?

— Нї, буду шити і давати їсти бідним.

— Будеш служницею тих лахолатників! Тих фальшивих жебрачок, ти, моя дочка! — кричав социяліст з обуренем.

— То братерство і любов ближнього — відповіла дочка.

Поглянув на неї косо. Мав велику охоту заборонити їй виїзду.

— Всьо, що менї говориш, дуже менї не подобає ся — почав лагіднїйше. — Зле тобі там буде; чого їдеш?

— Аби приймити мое перше причастіє.

Курсіє знов закипів і почав кричати:

— Що стало ся тій дївчинї! Така розумна, добра і ось маєш! Отже тепер не позволю, аби ти ішла до монастиря!

— То ви так шануєте свободу совісти?

— Правду каже — скрикнув Курсіє. — Сам себе побиваю. А однако як віддати дочку моїм ворогам. А, як то легко говорити коли іде о кого иншого, але як іде о себе.... Жільберто, атже бачиш мій біль. Не хочу тебе втратити. Що маю зробити, аби ти не покидала мене?

— Не руководити ся самолюбством, лиш вітцївскою любовію, не гадати о тім, що побідить ся якихсь мнимих ворогів, лиш гадати о щастю дочки. Ах, тату, чи хочете бачити мене перед собою на вколїшках, як буду вас благословити, вам дякувати? Позвольте злучитись менї з тим, кого люблю.

— Так, чи так покинеш мене.

— Але цїле мое житє буду вам вдячна за вашу доброту і благородність, а не буду жалїти над вашою строгостию для мене.

Курсіє віддихав тяжко, немов би душив ся, вкінци сказав здавленим голосом:

— Нї, волію бачити тебе в монастири, як у Трезорієрів!

— То пращайте, тату — відповіла Жільберта, а еї лице залило ся сльозами.

Не хотів еї бачити більше і відвернув ся. Зітхнула тяжко, зломана тою борбою і відїхала.

(Дальше буде).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 8 марта. Правиця постановила голосувати на пос. Жачка, яко на II-ого віцепрезидента палати.

Льондон 8 марта. Ген. Робертс обійшов вчера ліве крило Бурів над рікою Моддер. В наслїдок того Бури уступають із своїх становищ і їм грозить відтяте від Блюмфонтену.

Льондон 8 марта. Страти Булера від 14 і 26 лютого виносять загалом 252 убитих, 1512 ранених і 95 полонених.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Внучок“** — А. Мечника **„Praванес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанєм, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописю а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белєтристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Реймонта*, *Севера (Ігн. Маційовского)*, *Володислава Уминьского* і многих иньших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і иньших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).